

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Marii Mercatoris S. Augustino Æqualis Opera Quaecumque Extant

[Complectens Ea Quæ Ad Hæresim Nestorianam Spectant]

Marius <Mercator>

Parisiis, 1673

Epistola Secunda Sancti Cyrilli Episcopi Ad Nestorium, Ex Graeco In
Latinum, cui impiissime contradicens idem Nestorius respondendum esse
putavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14215

intolerabilis indignatio Dei. Si vero sit multitudo laetorum, quomodo, quae, non omni arte studendum est, ut prudenter auferatur offensio, & sana fidei ratio insinuetur expofcentibus veritatem?

IV. Et de pura doctrina ex Patribus haurienda 2. Cor. 13. v. 5.

Est autem hoc recte faciendum, si sanctorum Patrum libros legentes, magni eos momenti esse fateamur; & probantes nosmetipsos, si sumus in fide, secundum quod scriptum est, illorum dictis, & irreprehensibilibus definitis nostris sensus plene atque optime roboremus.

V. Atque ex concilio Niceno, quod perpetuum intelligitur Nestorianus.

Sanctum ergo illud & magnum Patrum concilium, ipsum de Deo Patre genitum secundum naturam, unicum Filium, Deum de Deo vero, lumen de lumine, per quem omnia creavit Pater, descendisse, incarnatum esse, atque hominem factum resurrexisse tertia die, & in caelum ascendisse, definiuit.

VI. Quid sit Verbum Dei esse incarnatum.

Hac etiam nos scita hac ratione frequentes, quid significet, incarnatum esse illud Dei Verbum de Deo, videamus. Neque vero dicimus, quia Dei natura transformata facta sit caro; neque quia in totum hominem, qui est ex anima & corpore, commutata sit: sed illud potius sentimus, quod carnem animatam, anima videlicet rationali, unius sibiimet substantialiter, vel essentialiter Deus Verbum, inenarrabiliter atque inscrutabiliter factus homo, appellatus est Filius hominis, non tantum secundum voluntatem, aut bonum placitum, nec ficut in personae tantummodo susceptione, sed quia diversae ad veram unitatem convenere naturae, unusque exiit ex utraque Christus & Filius: non quod naturarum per unitatem diversitas consumpta sit, sed iisdem naturis deitate atque humanitate per ineffabilem & secretum ad unitatem concursum, perficientibus unum, & Dominum, & Christum, & Filium.

VII. De duobus Christi naturis, aeterna ex Patre, temporali ex matre.

Et sic quamvis ante saecula habeat existentiam, quia est natus ex Deo Patre; dicitur tamen natus etiam ex muliere secundum carnem: non quod ejus divina natura, in qua consubstantivus, vel coessentialis, id est, omnis est Patri, in sancta Virgine initium, ut esset, acceperit; neque quod ex necessitate propter seipsum secunda egerit natiuitate, post primam ex Patre: est enim impium, imperitumque id sentire, ante saecula existentem & consempiternum Patri, ut esset, secundo dicere initio

αφορητοι έχει τ' αγαθακτοι. Ει δ' η πληθος Εη υσαυτη ηη ληυπημων, πως ουχ απασης υπερηκας εν χειρα καλησηκαμ, παρς τε ο δειν εμπροστας απειλην τα σκαδαλα, και ην υγια της πικρας κατωρυκωμ λωρον ορις ζητησι ο δηητης;

Εσται ο τωτο κ' μεγαλη ερηως, Ει υις ηη αυγων πατερων απειυχημοντες λωροις, απει πολλοι τε αυτοι ποιησαι σπονδαζωμ, ε δοκιμαζοντες εαυτοις, Ει εσομυ εν τη πικρα, κη ο γαζαμυδρον, ταις εκεινων ορηταις και απειπλητοις δδζαις ες εν ημιν εννοιας ο μεγαλοσυμπατομ.

Εση πινωμ η αγατα κ' μεγαλη στωδοδ, αυρον τ' εκ Θεοδ πατρς κη φύσι ημηνηβα υον μοιογηη, τ' εκ Θεοδ δηητηοδ Θεον δηητηον, ο φως ο εκ τω φωτοις, τ' δι' οδ πα πλητα πεποικηεν ο πατηρ, κατελην, Γραωδωμυ τε κη εαυδεσηπτοις, πατην, απασηται τη τριτη ημερα, κη αυητην εις ουρανους.

Τωτοις ο κη ημας επεσται δι' κη ταις λωροις κη ορις δογμασι, εννοιωτας, η ο Γραωδηται, και εαυδεσηπτοις δηλοι τ' εκ Θεοδ λωρον. ου γαρ φαμυ, οη η τω λωρου φύσις μεταποιηηται γερνε Γρη. αλλ' σωδ' οη εις ολον αυδεσηπον μεταβληη, τ' εκ ψυχης και σωματος. εκηνο ο μαλλον, οη Γραω εμψυχωμυδωμ ψυχη λογικη ενωσας ο λωρος εαυτω και υαποσται, αφρασως τε κη αππεινοηταις γερνε αυδεσηπος, και κεξημαηκεν υος αυδεσηπου, ου κη ηελουι μοιου, η διδοκιδου. αλλ' σωδ' ως εν παροληη παροστω μοιου κη * οη αφροεσι μη αι παρς ενότητα πτω * f. αη' εν δηητηω στωαρηταις φύσις. Εις ο δε αμφοτερων Χειρος και υος. Ουχ ως τ' ηη φύσιω αφροεας απηρημωδης αφ τ' ενωσι. σππτελεσασω ο μαλλον ημιν τ' ενα κωριω Ιησωω Χειρον κη υον, θεοτηος τε και αυδεσηποτηος, αφ τ' αφρασου κη σπορητηο παρς ενότητα στωδρομης.

Ουτω τε λεγεται, καιτοι παρς αιωνω έχου τ' υπαρην, και ημηταις εκ πατρς, ημηνητωμ και κη Γραω εκ γωακας, ουχ ως της ητας αυτη φύσιω, δεχλη τω εη) λαβοις εν τη αγατα περηνα. ουτε μωυ δηηταις διαβηκωδ δι' εαυτω δωλτεραις ημητοιας, μη πτω εκ πατρς. εσι γδ ειχων τε ομωδ κη αμαδς τ' παραρηται παρς πτωτος αιωνο, ε στωαοβην τα πατηρ, διωδωμ λεγην αρχης

της εις ο εη δαυτερος. οπηδ ο δι ημας, και
αφ οτι πτω ημετερον θωπειδω, ενωσας εαυτα
και αποστασι ο δουροπικον, παρηλθεν εκ
ζωωακος, αυτη τει λεγεται ημνηθωαι θρει-
κως.

Ου γδ παρον αυροπος εημνηθη κοινος
εκ τ αγιασ περηνω. Εηδ ετα κεαπιφοιτηκεν
επι αυτον ο λογος. αλλ εξ αυτης μητρας ενω-
θαις, απομεινω λεγε) ημνησι θρεκω, ως τ
ιδιας θρεκος τ ημνησι οικειουμωρος.

Ουτω φαμω αυτον ε παθην, ε ανασηαι.
ουχ ως τω θεου λογου παθοντα εις ιδιω
φυσιν, η πληρα, η αφηρησας ηλων, ηρω
πα επρα ην τραμω. απαθς γδ ο θρο, οτι
ε ανασηαι. οπηδ ο ζεγωτος αυδ ιδωσι σωμα
πεποιθε αυτα, παλιν αυτος λεγε) παθην αυ
ημω. ω γαρ ο απαθς εω τα παρορι σω-
ματι.

Κατα τ ισον ε ερωποι, ε οπι τ τεθακαι νοωιδω.
αγαπαε γδ κτ φυσιν, ε αφηρησας, ε ζωη, ε
ζωοποιεσ οτιν ο ε θεοε λογος. οπηδ ο παλιν ο ιδω
αυτε σωμα, γαρετι θεω, κηθωσ φωσι ο Γαωδωσ, ο-
αφ πενωτο εχασατο θανατου, λεγε) παθην αυτος
τ αυτ ημω θανατου. Ουχ ως εις πετερον ηθαν ε
θνατου, το γε ημω εις τ αυτε φυσιν, αποπληρα
γδ τω λογω, η φερενη. αλλ οπι, κηθα αφ εφω
θρωσ, η αφ αυτε εχασατο θανατου.

Ουτω ε εημνηθωαι αυτε τω θρεκος, παλιν
η ανασηαι αυτε λεγεθω. ουχ ως πεσοντα εις
φθορα. μη ημωσι, αλλ οπι ο αυτε παλιν
εημνηθωαι σωματι.

Ουτω Χειρο ενα ε κωρο ομωλογησωιδω,
ουχ ως αυροπον συμπαροσκιωωιτεσ εω λογω,
ενα μη ημωσ φωρτασια πεφοκεινησ, αφ ε
λεγη ο, σω. αλλ ως ενα και τ αυτε παρο-
σκιωωιτεσ, οπι μη αλλοτερον τω λογω ο σω-
μα αυτε. μη ε ε αυτε σωωεδρωδ εω πα-
τελι. ουχ ως δυο παλιν σωωεδρωδων ηαν,
αλλ ως ενωσ κηθ ενωσι μω τ ιδιας θρεκος.
εω οτι πτω κηθ αποστασι ενωσι, η ως δου-
φικων, η ως ακωλλω παρωιτωιδω, εμπεσω-
μω εις ο δυο λεγη ηοις. αηακη γδ πασα
δρωσια, ε ειπεω. Τον μ αυροπον ιδιωσ,
τη τε ηοι κηθ πεμωιδωον. ιδιωσ ο παλιν,
τ εκ θεου λογον, ηοιτωσ ηομα τε ε λεγω
ερωτα φρωκωσ.

Ου αφηρετεον τειρωοιω εις ηοισ δυο,

eguisse; sed quod propter nos, & pro-
pter nostram salutem, substantialiter,
vel essentialiter, vnito sibi homine, ex
muliere processerit, hoc modo dicitur
natus esse etiam carnaliter.

Non enim de sancta Virgine homo
primum est natus, aut etiam in illa con-
ceptus, atque in eum ita natum super-
venit Verbum Patris; sed ex ipso atque
in ipso vtero vnitum sustinuisse creditur
& dicitur nativitatem carnalem, pro-
priam ejusdem carnis nativitatem sibi-
met deputans.

Sic ipsum dicimus, & passum esse, &
resurrexisse, non quod Verbum Dei in
sua natura sit passum, aut plagas aut
clavorum vim fenserit, aut cetera vul-
nerum tormenta pertulerit; (impassibilis
est quippe divinitas, siquidem etiam in-
corporea) sed quoniam, quod ei pro-
prium factum est, corpus est passum,
hæc ipse pro nobis dicitur passus: erat
enim ille, qui impassibilis est, in eo cor-
pore, quod patiebatur.

Hoc modo & mortuum intelligimus,
quamvis immortalis sit secundum natu-
ram, & incorruptibilis, & vita, & vivifi-
cator, Deus Verbum; sed quoniam ite-
rum proprium ejus corpus, gratia Dei,
sicut dixit apostolus Paulus, pro omnibus
gustavit mortem: non quod ad ejus hæc
pertinerent naturam, (namque hoc fen-
tire vel dicere, summæ dementia: est)
sed quia, sicut paulo ante dixi, caro
ejus gustavit mortem.

Sic etiam resurgente carne, iterum
ejus resurrectio dicitur, non quod inci-
derit in corruptionem, absit, sed quia
quod resurrexit, corpus ejus est.

Sic vnum Christum & Dominum
confitemur, non tanquam coadorantes
hominem Verbo Dei, ne vnus syllabæ
occasione, id est, cum, fictio intellectus
vel cogitatio nobis obrepit; sed tan-
quam vnum & eundem in vtroque ado-
remus, quia non est alienum corpus a
Verbo, cum quo sedet ad dexteram
Patris. Non iterum tanquam duobus
confidentibus filiis, sed tanquam vno
secundum vnitatem cum carne. Si enim
illam substantialem vnitatem tanquam
vel impossibilem, vel indecentem, de-
clinemus, incipimus duos filios confite-
ri: omnino enim necesse est separare,
& dicere hominem quidem speciali vo-
cabulo filii honoratum; illud vero Dei
Verbum proprie filii nomen reipsa na-
turaliter possidere.

Non igitur in quos filios dividendus est

VII.
Locus non si-
ne observa-
tione legen-
dus.

VIII.
Quomodo
Deus dicitur
esse passus.

IX.
Quomodo
iterum mortuus
est.

X.
Quomodo
etiam resurre-
xit.

XI.
Quomodo ad-
doranda hu-
manitas.

XII.

15
15
15

15

Nec Christus in duos filios dividendus.

vnus & idem Dominus noster JESUS CHRISTUS: nullo enim modo rectam fidei rationem, sic se habere & sic sentire, adjuvat; etiamli quispiam personarum distinandam putaverit vnitatem, quia non dixit Scriptura, quod Dei Verbum hominis sibi personam vnivit, sed quia factum est caro: factum autem esse Verbum carnem, nihil est aliud, nisi quia nobis similis & comparatus, carnis quoque & sanguinis particeps, factus est noster, suumque fecit corpus nostrum, & processit homo.

τ̄ ε̄να κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. ἀφ᾽ ἧσπε κατὰ ὁμοίαν ἔχον τ̄ ὄρδον τ̄ πίστεως λόγον εἰς ὃ οὐτως ἔχον, καὶ εἰ παρ᾽ ὅσων ἐνωσιν ἐπιφωμίλοισι πίστες· οὐ γὰρ εἴρηκεν ἡ γραφή, ὅτι ὁ λόγος ἀνθρώπου παρ᾽ ὅσων ἐνωσιν ἐαυτοῦ, ἀλλ' ὅτι γένηε φῶς. ὃ ἵ Ἐρχε ἀρχαῖ τ̄ λόγον, ὁμοίαν ἐπιφωσῶν, εἰ μὴ ὅτι παρ᾽ ἀπλοσίως ἡμῶν μετέγεν ἀμικτος καὶ ἄρκος· ἴδωσι ὃ σῶμα ὃ ἡμῶν ἐποιήσατο, ἔ παρ᾽ ἄλλων ἀνθρώπων ἐκ ζωακός· οὐκ ἀποθεβλικώς ὃ εἶ) Θεός, καὶ ὃ ἐκ Θεοῦ γεννηθῆσται πᾶσις· ἀλλὰ ἔ ἐκ παρ᾽ ἄλλων ἵ Ἐρχος, μεμνηκώς ὁσφ ἰδῶ.

XIII. Quomodo a Patribus dicta est Virgo sancta O. 17. no.

Super hoc legatione quasi fungitur vbique sanæ ac liquidissimæ fidei ratio; sic invenimus sanctos sapuisse Patres; sic fidenter Dei puerperam, id est, Θεοτόκον pronuntiauerunt Virginem sanctam: non quod natura Verbi Dei vel divinitas ejus ex illa, vt esset, initium sumplerit, sed tanquam ex ipsa sumpto corpore anima rationali animato, cui secundum essentiam vnitus Deus Verbum, secundum carnem creditur natus.

Τούτο παρ᾽ ὅσων πᾶσι παρ᾽ ὅσων τ̄ ἀκείνοισι πίστεως ὁ λόγος· οὐτως ἀρρηκτικῶς ἀρίοις πεφωρηκτικῶς πατέρας· οὐτω πεφωρηκτικῶς ἡτοπίκον εἰπεῖν τ̄ ἀρίαν παρ᾽ ἡμῶν· οὐκ ὡς τ̄ τῶ λόγον φύσεως, ἡτοι τῆς ἡσότητος αὐτοῦ πᾶσι δῆλω τῶ εἶ) λαβοῦσιν ἐκ τ̄ ἀρίαν παρ᾽ ἡμῶν· ἀλλ' ὡς ἡμῶν ἡσότητος τῶ ἀρίαν σῶματος, ἡμῶν τῶ ἡσότητος, ἡ καὶ κατὰ ἡσότητος ἐνωκώς ὁ λόγος, γεννηθῆσται λέγε) καὶ Ἐρχε.

XIV. Epilogus cum obestatione ad resuscitantiam.

Hæc atque hujusmodi ex caritate Christi scribo, te deprecans tanquam fratrem, & obtestans in conspectu Dei, & electorum angelorum horror, hæc te nobiscum, & sapere & docere, vt Ecclesiæ salua sit pax & concordia, caritatisque vinculum indissolubile permaneat inter sacerdotes Dei.

Ταῦτα καὶ νῦν ὡς εἶ ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῶ γράφω, παρ᾽ ἀκαλῶν ὡς ἀδελφῶν, καὶ ἀγαπῶντες ἐνώπιον τῶ Θεοῦ, ἔ τῶ ἐκλεκτικῶ ἀρίων αὐτοῦ, ταῦτα μὴ ἡμῶν καὶ φερεῖν καὶ διδάσκον, ἵνα σῶσθαι ἡμῶν ἐκκλησιασίων ἡ εἴρηκ, καὶ τῆς ὁμοιότητος καὶ ἀγάπης ὁ σῶσθαι ἀρρηκτικῶς ἀγαπῶν τῆς ἰερῶσι τῶ Θεοῦ· παρ᾽ ὅσων τ̄ παρ᾽ ὅσων ἀδελφότηκα, ὡ ἡ σῶ ἡμῶν ἐν κυρία παρ᾽ ἀρρηκτικῶ.

Emendatus locus Baronii. Vide notas ad epist. a Cyrillo scriptam ad suos clericos. Nestorius Patrum contemptor. Socrati. l. 7 c.

GARRIUNT, Sicut audio, quidam, &c.] Intellexerat Cyrillus ex literis suorum Constantinopolicommorantium, quam calumniam pateretur ab Alexandrinis tribus, (quarum enim postea absolvit) & cujus impulsu auderent facinorosi homines suum præfulem virum sanctissimum criminari; nullus autem scio, quid fecerit Baronium, & sequaces alios, vt opinarentur, crimina, quæ Cyrillus perditis illis objicit, ab ipsis Cyrillo fuisse objecta.

modo venit in recordationem concilii Niceni, quod nusquam ausum est dicere, quia Verbum Deus natum est ex Maria virgine. ait enim: Credimus in Deum Patrem omnipotentem, &c.

SI SANCTORUM PATRUM, &c.] A scriptoribus ecclesiasticis accusatur Nestorius, quod in sanctorum Patrum libris parum esset versatus, quodque eos præ animi tumore parvi faceret; factionis ille spiritus impulit Eutherium, vt primo, secundoque sermone invehetur in eos, qui multitudine sola veritatem dijudicant, quique iubent sua quemque fide contentum non scrutari Scripturas, & ex earum præscripto loqui.

DEI NATURA TRANSFORMATA, &c.] Reprehendit inscriptionem calumniosam septimi sermonis: Adversus eos, qui propter vnionem, aut divinitatem Verbi mortificant, aut humanitatem deificant.

SANCTUM ERGO ILLUD, &c.] Hoc argumento vitur Cyrillus, tum in præfenti, tum in epistola ad monachos Egypti, quia eodem abusus erat Nestorius sermone tertio, cum diceret: Vos autem oportet nosse, quod

SUBSTANTIALITER AUT ESSENTIALITER, &c.] In Græco est, ὡς ἑνωσῶν, quam vocem interpretatus est Mercator duabus vocibus admodum vitatis hoc in negotio, quibusque apud alios Patres, præsertim recentiores, Græca vulgo respondet ὡς ἑνωσῶν. Dicitur est sub finem Mercator: Verbum carni vnionem secundum essentiam. Notandum veto has voces, cum forent novæ, atque adeo minus intellectæ, occasionem dedisse hæreticis fruendæ calumniæ adversus catholicæ fidei defensores, quasi Apollinari aut Ario consentirent opinantibus in vnitatem naturæ, coivisse duas in Christo naturas, Verbo pro anima carnem informante.

NON ENIM DE SANCTA VIRGINE, &c.] Cum nondum satis perspecta esset Nestorii sententia, visus est pluribus, omni ex parte cum Sarmosatenis

fol. 48v. marg. 84

mesateno sentire, atque adeo velle, naturarum ambarum vnionem in ipso Virginis vtero non esse factam, sed longo post tempore, cum nempe homo beneficium illud tantum suis operibus promeruisset. Quae opinio de Nestorio adhaerit omnibus fere Occidentalibus, Cassiano, Prospero, &c. imo pluribus etiam Orientalibus, antequam Nestorius mentem aperiret, de vnione Verbi facta in ipsomet conceptu hominis. Haec observatio mirum quantum conducit ad intelligenda Patrum dicta quae in speciem, tam inter se, quam cum veritate pugnant.

Vide dissert. de haeres. Nestor.

PERSONARUM DIFFAMANDAM, &c.] Graece ἡ ἀπεσομένη ἑνοσι ἐπιστομοῦσι τινε, quantumvis aliqui vnitatem personarum celebrent, seu jaacent in vulgus.

SIMILIS ET COMPARATUS, &c.] Vox paulo audacior, comparatus dicitur pro eo, quod par factus. Videtur Mercator paraphrastice potius

quam ad verbum sententiam Graecam expressisse: sic enim habet, το ὃ σαφὲς ἡμεῖς τὸ λέγον ἂν ἀποπέσομεν ὅτι, ἀ μὴ ἔτι παρεπινοήτοι καὶ μεταγενέστεροι ἐσμεν. Quin & nonnulla omisit postea, quasi colligens in compendium Cyrilli dicta.

LEGATIONE FUNGITUR, &c.] Religiose Graecae vocis παρασκευα vim retinuit; sin minus exacte ad latinitatem, certe accommodate ad exprimendam Cyrilli mentem.

SIC FIDENTER DEI FUERPERAM, &c.] Intendit in primum & quintum sermonem; nam in illo Nestorius negat aperte virginem dici debere Θεοτόκον; in isto metuit hac voce vti, quippe periculosa: propterea quod abusi sunt haeretici, quibuscum vitanda confessio sit, etiam sermonis. Hinc Cyrillus Θεοτόκος a Patribus & quidem fidenter pronuntiatam refert.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΥ

πρὸς τοὺς Κωνσταντινουπόλεως κληρικούς σασιζόντας.

SANCTI CYRILLI

Alexandrini Episcopi ad clericos suos constitutos Constantinopoli, epistola ex Graeco sermone versa.

Interprete Mario Mercatore.

ΑΝΕΓΝΩΝ ὁ ὑπομνησκὸν τὸ δόξα- σαλέν, πρὸ ὑμῶν δι' αὐτὸ ἐμάρτυρον, ὅτι Αναστάσιος ὁ παρεσβύτερος στυγερῶν ὑμῶν πωρο- σποιστο ζητεῖν ἐφίλιαν καὶ εἰρήνην, ἔχεται, ὅτι ὡς ἐγραφε τοῖς μονάζουσιν, οὕτω φερου- μέν. Εἶτα πρὸς ἰδὸν σκοπὸν βλέπων ἔγρα- πε εἰς ἐμοῦ, ὅτι καὶ αὐτὸς εἰρηκε τὴν ἀγίαν σω- οδὸν μὴ μιμητῆς τὸ λέξεως, τὸ Θεοτόκου Φημί.

Εγὼ δὲ γέγραφα, ὅτι εἰ καὶ μὴ ἐμνήσθῃ ἢ συνόδος τὸ λέξεως, καλῶς ἐποίησεν. οὐτε γὰρ ἐκινήσῃ τοιοῦτον ἢ κατ' ἐκεῖνο κειμένον. εἰς οὐτε ἰὼ ἀνάκη τὰ μὴ ζητούμενα φέρειν εἰς μέσον, εἰ δὲ τὰ μέγιστα τῆ διωμάτῃ τῶν ἐνοικῶν εἶδε Θεοτόκου τὴν ἀγίαν Μαρίαν. αὐτὸν γὰρ λέγει τὸ ἡμνησθε ἕκαστὸν τῶ πατρὸς, τὸ δὲ οὐ τὰ πρῶτα ἐθήτεο, Ἐκκλησίαι, ἐδωκεσπῆσαι, πατρὶν, αἰσῆται ἕκαστῶν, ἀρῆται εἰς οὐρανοῦ, ἢ εἰ καὶ κειτὼν ζώντων ἔκαστῶν.

Καὶ οὐχ ὅτι πρῶτως αὐτὸς ὁ ἐκ Θεοῦ καὶ φύσιν ἡμνησθε λογος ἀπέθανεν, ἢ ἐνήθη τῆ λόγῃ εἰς τὴν πλῆρησιν ποῦμα γὰρ ἔχει, εἰπέ μοι, πλῆρησιν ὁ σώματι; ἢ πῶς αὐτὸ ἀπέθανεν ἢ ζωῆ; ἀλλ' ὅτι ἐνάθῃς τῆ ἑκκλῆ, εἶτα παρρούσης αὐτῆς, ὡς τῶ ἰδῆ παρρούτος σώματος, αὐτῆς πρὸς ἑαυτὸν εἰσφοῦται ὁ πάθος.

LEGI literas missas a vobis, quibus didici quia invidi nostri, conveniendo vos, fingebant se pacem atque amicitiam quarere, & dicere, sicut scripsi ad monachos, sic se fidem tenere: deinde ad proprium sensum respicientes, dicere eosdem quia & ipse dixerim, sanctum concilium non meminisse illius locutionis, quae est Θεοτόκος.

Ego autem scripsi, quod etiam non posuit concilium vocolam hanc, convenienter tamen fecit: nihil enim eorum tunc fuerat motum, nec in medium fuit opus afferri, quod illo in tempore minime quarebatur. Verumtamen, potentia & vi intellectus, arbitror genitricem Dei, id est, Θεοτόκον, ab illo sanctam Virginem dictam; ipsum enim dicit, qui natus est de Deo Patre, per quem omnia facta sunt, incarnatum, hominem factum, passum, surrexisse a mortuis, in caelum ascendisse, iudicem quoque esse venturum.

Non quod omnimodo Verbum, quod secundum naturam de Deo genitum est, mortuum esse credendum sit, aut lancea in latere vulneratum: (quod enim habet latus natura incorporea? aut quo pacto mortua est vita vitarum?) sed quoniam vnitum carni hoc Verbum est, ideo ea carne patiente, tanquam proprio eius videlicet corpore, in se hanc revocat passionem.

I.

II.

III.

G